

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593660656.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Langsomt og efterhaanden, men fra den første Dag af og vedholdende viste det sig, hvad Moder havde været i Huset: den blide Ro og tillige Fastheden, Solskinnet, der bragte Havens Roser frem og modnede Vindruerne, og Alvoren, der holdt det Hele og det Enkelte i lydløs Disciplin. Det synes mig virkelig, at Solen ikke har skinnet paa vor Gaard siden den Dag, saa blegt og mat staaer Alt for mig; men det synes mig ogsaa, som om Gaarden blev mindre, den behøvede ikke længer at rumme en betydelig Personlighed. Forholdet var ikke saaledes, at Moder, som man siger i daglig Tale, havde været Manden; men med sin dybe Kjærlighed til hende havde Fader betragtet hende som Jordens Centrum, og da hun gik bort, gik for ham Livet af Virkeligheden. Var han død før hun, saa vilde hun med en lignende Sorg rimeligvis med Myndighed have fortsat den tidligere, tilvante Syslen og have fundet sjælelig Hjælp i det Praktiske, hvorimod Faders hele Sind fulgte med hende, levede i Erindringen, og, da Erindring uden Haab er en for os Mennesker altfor utaalelig Følelse, beskæftigede sig med Haabet, der laa udenfor Jorden. Livet i ham kunde endnu vise sig stærkt i Alt, hvad der angik hende eller »hendes Børn«, eller naar der pludselig gjordes en Appel til hans Følelse; men forresten var han stille og syntes med en egen Tilfredsstillelse, som om det var en ny Hædersbevisning imod hende, at lade Savnet af hende blive følt. Han kunde ikke taale, at der blev arbejdet i hendes Have eller forandret i hendes Værelse; Huset blev konservativt, skulde holde sig saa nært som mulig ved hendes Tid, ikke tilstede Forandringer, følgelig heller ikke Fremgang. Ritmesteren forsvandt tidligere end før. Til at tage sig af min lille Søster blev forskrevet en fjern Slægting, en ugift Dame, og hun viste sig i Tidens Løb som en fortræffelig Pige; hun var en af dem, der af ideale Grunde forblive ugifte, og som bevare Hjertets Friskhed og Kraft; men i lang, lang Tid bragte hun, hvergang hun kom ind til Middagsbordet, paany Sørgebudskabet.